

Конгрес **У**країнських **Н**аціоналістів

Любіть Україну!

НАЦІЯ І ДЕРЖАВА

e-mail: nacija@ukr.net www.nacija.org.ua 18 вересня 2007 року № 38 (202)

 ВІДКРИТИЙ ЛИСТ

ДЕМОНТУВАТИ ПАМ'ЯТНИКИ КАТАМ!

Президентові України Вікторові Ющенку

Потурання державного керівництва антиукраїнським силам призвело до їхньої активізації у масштабах, загрозливих для національної безпеки.

Планомірно знищуються ідеологічні основи незалежності та суверенітету України – національна свідомість, історична правда, українські духовність, мова, культура, церква. Спотворюється сутність патріотизму. Суспільству, підростаючим поколінням підступно нав'язуються чужі, шкідливі ідеали, прищеплюється колоніальна психологія, почуття "єдиного отечества" – необхідні передумови "мірного" поглинання України російською неоімперією.

Незважаючи на численні звернення до Президента України та акції протесту, в Одесі встановлено пам'ятник російській цариці Катерині ІІ.

Скульптуру лютого ворога України поставили на український (!) землі, виготовили в столиці України (!) в майстерні Національної (?!) спілки художників України за проектом, подарованим... росіянами.

Встановленого на п'єдесталі ката України прикрили державним прапором України!!!

То чому б не "водрузіть любімую царіцу" на Хортиці? Чому б додатково до тиранів, які вже заполонили Україну, не поставити Сталіна, Гітлера, Валуєва, Кагановича – вибір катів великий. В Україні "демократія"! І грошей "гаспадам і таваріщам", які засіли у владних структурах всіх рівнів, не шкода – доведених до злиднів українців змушують оплачувати власну ганьбу, ще й сито годуючи цю звироднілу "п'яту колону" Москви.

Пам'ятник Катерині – це догоджання Росії та її прислужникам, провокування міжнаціональної ворожнечі, сутичок між свідомими українцями та імперськими апологетами.

Штучна, брехлива мотивація ганебного рішення й дій влади Одеси та Сімферополя не виправдовують, а підтверджують їхні антиукраїнські наміри. Побиття протестуючих проти спорудження пам'ятника Катерині II "Єдіним Отечеством", "Крьостниє ходи" служників Московського патріархату свідчать, що влада Одеси служить саме їм, а не жителям міста. Вказує на те, хто і з якою метою зацікавлений у встановленні на території України імперських російських символів.

Зараз вони вичікують вигідного моменту для "урочистого" (!) відкриття монумента російській цариці. Протести української громадськості впродовж майже трьох місяців державне керівництво проігнорувало.

Категорично вимагаємо від Президента України, гаранта захисту честі та гідності української нації, вжити рішучих заходів для демонтажу пам'ятника Катерині II в Одесі та закладного каменю в Сімферополі.

Україна й українці не мають бути посміховищем на весь світ.

Не допустіть до того, щоб народ сам зніс символ свого поневолення.

Українська патріотична асоціація,
23 громадських об'єднання

ЧИТАЦЬКА ПОШТА

НЕ МАЄМО ПРАВА НА ЗАБУТТЯ

З великим задоволенням прочитав у нашій газеті статтю Івана Белебехи "Про Вітчизну дбаймо", в якій йдеться про історію і нинішню сутність держави Україна, фактичне місце українців у своїй країні.

Глибоко переконаний, що така інформація мала б побачити світ не лише в газеті, тираж якої десять тисяч примірників. Про наше національне лихо – для того, щоб подібне ніколи не повторилося – треба писати книги, які були б доступні широкому загалу. Достовірну історію рідного краю мають вивчати учні усіх шкіл. Не маємо права забути про ту страшенну шкоду, що її завдала Україні Росія протягом довгих століть окупації. Хто про це забуває, той перетворюється в бидло, якого вже й так у нас багато.

"І чужому научайтесь..." Цьому вчить нас великий Тарас. Нумо ж, браття, повчимося у наших прибалтійських сусідів, які з перших днів державної незалежності поставили на місце московських окупантів, змусивши їх поважати країну, в якій вони живуть.

Хотілося б, щоб статтю Івана Белебехи прочитав Президент України і всі наші провідні політики.

Іван МЕЛЬНИК,
м. Запоріжжя

НЕ ВІРТЕ БРЕХУНАМ!

Звернення українця старшого покоління до молодих українців з нагоди виборів 30 вересня 2007 року

За політичними партіями Симоненка, Вітренко, Мороза та регіоналів сховались комуністи – вороги українського народу, які поставили перед собою мету – правдами і неправдами повернути Україну назад, під владу Москви. Що українці України отримають у випадку перемоги цих комунопромосковських партій?

1. Українці отримають у руки поперечну пилку, аби нею за незначні побутові провини під конвоєм пиляти тайгу на сибірських лісоповалах.

2. Українські матері будуть отримувати з нового Афганістану чи Чечні цинкові гроби з останками своїх синів.

3. Російська мова визнана державною в Росії, а польська у Польщі. В Україні державною мовою має бути виключно мова українська. Партії Симоненка, Вітренко, Мороза та регіонали через свої газети прищепили росіянам України та зросійщеним українцям презирство, глибоку зневагу до української мови – основи всіх слов'янських мов. Ці ворожі українцям партії виконують Валуєвський циркуляр і Емський указ царя про заборону в Україні вживання української мови.

4. Українські юнаки будуть служити на атомних підводних човнах Північного флоту Росії та на кордонах з Китаєм і терпіти "дідівщину" – прокляття російської армії.

5. Шістнадцять років міліція України без вашого дозволу чи без санкції прокурора не має права зайти у вашу оселю. Перемога комуністів і регіоналів на виборах поверне в Україну московське беззаконня, а українцям статус "гвинтиків".

6. При найжахливіших посухах українці завжди мали хліб і до хліба. Лише під владою Москви українці мільйонами гинули з голоду і у безпам'ятстві скочувались до людожерства і трупоїдства. Голосуйте за партії Симоненка, Вітренко, Мороза та регіоналів, і ви та ваші дітки будуть їсти "оладкі" з гнилої картоплі та перетертої лободи.

7. Всеукраїнський загал від Сяну до Дону, від Хутора-Михайлівського до Форосу уже десяток років не стоїть у чергах за буханкою хліба, за крупою, за ковбасою, за товарами ширвжитку. Партії Симоненка, Вітренко, Мороза та регіонали повернуть нам безкінечні черги, де українці будуть втрачати час і здоров'я.

Не вірте красивим обіцянкам комунопромосковських брехунів, які дурять людей ще із жовтня 1917 року.

Василь БІЛОУС,
учасник бойових дій Другої світової війни, член КУН,
м. Умань

Дорогі читачі! Триває передплата на газету "Нація і держава". Інформація про газету міститься в Каталозі видань України на 2007 рік. Наш індекс: 09715. Передплатна ціна: 1 місяць – 1,67 грн. 3 місяці – 5,01 грн. Сподіваємося на солідарність і допомогу!

ЧИТАЦЬКА ПОШТА

ДЖЕРЕЛО ВЛАДИ – НАРОД!

Ось уже 16 років ми, українці, не живемо, а виживаємо під вивісками "незалежність", "демократія", а насправді в полоні ілюзій та фантомів.

Змінюються президенти, спікери, прем'єр-міністри, але життя народу не змінюється на краще. Процвітає нечувана корупція, організована злочинність, беззаконня владоможців та олігархів-шахраїв. Коли ж наближаються вибори, то якраз влада найбільше кричить про боротьбу з корупцією, організованою злочинністю...

Сталося так, що справжні патріоти опинилися на узбіччі державного життя, а гнобителі народу – в органах державної влади. "Діячі", які вчора були опорою ганебної радянської, большевицької системи, їхні сини і доньки сьогодні стали "національ-патріотами", вони вдають, що борються за інтереси народу, за незалежну Україну.

Поки після проголошення державної незалежності українці перебували в ейфорії і співали патріотичні пісні та захоплювалися атрибутикою державності, спритні ділки займалися прихватизацією...

Пора покінчити з цією вакханалією. А для цього народ має перестати вірити цинічним обіцянкам владоможців, стати на захист своєї честі і гідності. Злодіїв і шахраїв слід відсторонити від влади. Джерелом влади має стати народ!

Л. МОГИЛЬНИЙ,
м. Мукачево

ПАМ'ЯТІ ДРУГА

Василь МАЦЬКІВ

Сумна звістка надійшла з Америки. Не стало Василя Мацьківа. Його доля схожа на долі багатьох українців, які були змушені у лиху годину шукати спасіння і щастя в далекій Америці, де й уродженцю с. Струтин, що на Івано-Франківщині, довелось багато і тяжко працювати. Він закінчив Вісконський університет і здобув диплом інженера-механіка.

Пан Василь – з тих українців, для яких українська справа була справою життя. Він завжди жив Україною. І це не пишномовні слова. Тут він бував часто. Приїжджав не як турист – вклонитися рідній землі і потім повернутися назад, до влаштованого життя за океаном. Він приїжджав з бажанням допомогти, змінити щось на краще в Україні. Бо вона для нього була не ностальгією, а державою, яку треба розбудовувати.

Ім'я п. Василя Мацьківа нерозривно пов'язане з Севастополем. Підтримка газети "Дзвін Севастополя", Севастопольського товариства "Просвіта" ім. Т. Шевченка, гімназії №53, радіопрограми "Ластів'ятко", традиційного вже конкурсу рефератів серед курсантів Севастопольського військово-морського інституту, видання перших українських книг в місті, підтримка українського шкільництва та військових моряків України, ТРК ВМС ЗС України "Бриз", кращих студентів, малозабезпечених людей похилого віку – всі ці зусилля пояснюються талантом, щирістю і щедрістю американського патріота України до її національного розвою і, насамперед, до українства Севастополя.

Ім'я Василя Мацьківа занесено в Книгу почесних гостей Севастопольського військово-морського інституту.

Його добре знали і любили в редакції нашої газети. Палку любов до України оцінило і Всеукраїнське Товариство "Просвіта", нагородивши його медаллю "Будівничий України", яка була вручена його головою Павлом Мовчаном під час велелюдного мітингу на Софіївському майдані в Києві. Спілка офіцерів України нагородила п. Мацьківа відзнакою "Офіцерський хрест з мечами", якої він безумовно заслужив за свою подвижницьку працю.

Енергійний і діяльний, діловий і пунктуальний, безкомпромісний патріот України п. Василь Мацьків залишиться для всіх нас прикладом служіння рідному народу.

Друзі з України, редакція газети "Нація і держава"

Великим болем вдарила моє серце грізна вістка про відхід нашого головного командира УПА генерала-хорунжого Василя Кука. Низько вклоняюсь його душі і висловлюю подяку за надану допомогу у виданні книжки до річниці УПА "Повстанська Волинь", де на сторінці 81-й мій вірш, присвячений Героєві Василю Куку. Жаль, що якраз тепер Україна втратила найвірнішого сина. Мені жаль, що я втратила розумного, щирого порадника і єдину державну допомогу у смутку.

Поетеса Євгенія ЛЕЩУК

ВІТАЄМО!

УКРАЇНА ЙОГО ЖИТТЯ

Іван КАССАЛА

Вірний і давній друг нашої газети, щирий український патріот Іван Григорович Кассала 7 вересня відзначив 80-річний ювілей. Він народився в козацькій українській родині в селі Міські Млини на Полтавщині. Та місцевість оповита зеленою долиною, лісами й гаями, що пишаються на березі річки Ворскли поблизу Опішні. Жив Іван Кассала з 1929 до 1939 року на хуторі Шкідинівка поблизу Диканьки. Під час голодомору 1932–33 років, аби вижити, їв жолуді. Хата стояла неподалік діброви, тож жолудів було вдосталь. А ще, дякувати Богові, була в родині корова-годівниця. Ось так і вижили. Коли Сталін почав приєднувати хутори до сіл, сім'я Григорія Даниловича Кассали переїхала на Кубань у місто Усть-Лабінськ.

Влітку 1941 року почалася Друга світова війна. Іван Кассала пригадує, як 1942 року 8 серпня, без єдиного пострілу, німецькі війська зайняли Усть-Лабінськ і перебували там до 1 лютого 1943 року. На Кубані почався голод. Довелося виїздити на Кавказ. І лише у травні 1944 року родина Григорія Кассали повернулася до рідної України, в село Сахновщину на Харківщині.

Закінчивши п'ятирічну школу ще на Кубані, Іван Кассала пішов працювати на промкомбінат. Тоді ж прочитав "Ілюстровану історію України" М.С. Грушевського. Книга справила на нього величезне враження. А влітку Іван збирав однолітків та водив їх далеко у степ, аби прочитати друзям свої вірші, сповнені любові до України. Молодий Кассала вже тоді називав Сталіна бандитом, компартію – бандою, а СРСР – тюрмою народів та пророкував Україні державну самостійність.

Восени 1946 року Іван Кассала переїхав до Харкова. 1947 року молодого спеціаліста направили працювати штукатуром на Харківський танковий завод. Але він утік звідти на Західну Україну. Проїхав усю Галичину і Закарпаття. Одного разу на Івано-Франківщині познайомився з двома вояками УПА. Коли Іван Кассала поселився у селі Княжичі, то вже знав, що неподалік живе головнокомандувач УПА Роман Шухевич. Там Іван зустрів 1948 рік, після чого повернувся до батьків у Махновщину, де працював на різних роботах, служив у повітряно-десантних військах. 1956 року вступив на юридичний факультет Московського університету імені М. Ломоносова. Отримавши юридичну освіту, Іван Григорович повернувся в Україну і 7 років працював слідчим прокуратури, потому – юрисконсультом автопідприємства у Полтаві. Полюбляв відвідувати полтавське письменницьке товариство, де мав нагоду зустрічатися з Олександром Ковіньєю. Далі шляхи-дороги привели Івана Кассалу на посаду завідуючого юридичною консультацією Олевського району Житомирської області. А з 1978 року Іван Григорович став адвокатом в Камінь-Каширському районі на Волині. На цій посаді й працював до 1 жовтня 1988 року, до пенсії. За те, що активно агітував за самостійну Україну, пропагував жовто-блакитний прапор та герб Тризуб, Івана Григоровича дочасно спровадили на пенсійні хліби. Відтоді він їздить по всій Україні і безкоштовно поширює патріотичні видання. А в своїх поезіях, що їх видає на власну куцу пенсію, оспівує Свободу і вільну Україну.

Вітаємо Івана Кассалу з поважним ювілеєм та зичимо Многая і Благая літа!

Андрій ШЕВЧЕНКО,
м. Запоріжжя

ТОВ "Мультисервіс" (юридична адреса: Україна, м. Київ, вул. Миколи Василенка, 7а, ЄДРПОУ 25635917)
проводить аукціон з реалізації майна:

ЛОТ№ 1. Ювелірні вироби із білого металу фірми "Piaget", оздоблені камінням: каблучка, в кількості 3 шт; каблучка-годинник, в кількості 1 шт; пара сережок, в кількості 3 шт; кольє, в кількості 2 шт; браслет, в кількості 1 шт; годинник наручний з браслетом, в кількості 2 шт; годинник наручний зі шкіряним коричневим ремінцем, в кількості 2 шт. Стартова ціна лота – 524332,73 грн., у т.ч. ПДВ. Стягнення на користь держави.Аукціон відбудеться 03.10.2007р. об 11.00 за адресою: м.Київ, вул. Московська, 45/1. Кінцевий термін подачі заяв 28.09.2007р. до 13.00.

Ознайомитися з майном можна щодня за його місцезнаходженням, звернувшись до організатора аукціону. Бажаючим взяти участь в аукціоні необхідно звернутися до організатора аукціону для подачі заяв за адресою: м. Київ, вул. Московська, 45/1. Реєстраційний внесок у розмірі 34 грн., у т.ч. ПДВ, вноситься на поточний рахунок п/р 26004000000292 в ТОВ "Універсальний комерційний банк "Камбіо", МФО 380399, код ЄДРПОУ 25635917, одержувач ТОВ "Мультисервіс". Оплата за придбаний об'єкт здійснюється протягом 10 днів (не враховуючи вихідних та святкових днів) з дня затвердження протоколу про проведення аукціону. Довідки за телефоном: (044) 496-34-87.

ТОВ "Мультисервіс" (юридична адреса: м.Київ, вул.Миколи Василенка, 7а, код ЄДРПОУ 25635917)
проводить прилюдні торги з реалізації майна:

ЛОТ № 1. Нежитлова будівля зерноскладу (літ.А), розташована за адресою: Київська обл., Сквирський р-н, с. Малі Єрчики, вул. Шевченка, 39. Будівля загальною площею 787,3 кв.м; площа забудови – 822,8 кв.м, висота – 7,5 м; фундамент – з/бетонний; стіни – з/бетонні панелі; перекриття – бетонні плити; дах – двохскатний, покрівля – азбофанера; підлоги – асфальт; ворота – дерев'яні; комунікації – електропостачання. Згідно з довідкою Виконавчого комітету Малоєрчиківської сільської ради Сквирського району Київської області № 34 від 05.03.2007 р. нежитлова будівля зерноскладу знаходиться на земельній ділянці, яка належить Малоєрчиківській сільській раді. Інші дані невідомі. Майно є власністю СТОВ АП "Малоєрчиківське" (Київська обл., Сквирський р-н, с. Малі Єрчики, код ЄДРПОУ 04529453), реалізується за кошти в рахунок погашення заборгованості перед АКБ "Укрсоцбанк" (м. Київ, вул. Ковпака, 29, код ЄДРПОУ 0039019). Стартова (початкова) ціна – 45140,30 грн. (без ПДВ). Гарантійний внесок – 2257 грн. (без ПДВ). Торги призначені на 3 жовтня 2007 р. о 10.00 за адресою: м. Сквира, вул. Щорса, 3. Остаточний термін подачі заяв 28 вересня 2007 р. до 13.00.

Ознайомитися з майном можна щодня за його місцезнаходженням, звернувшись до організатора прилюдних торгів. Бажаючим взяти участь у прилюдних торгах необхідно звернутися до організатора прилюдних торгів для подачі заяв за адресою: м. Київ, вул. Московська, 45/1. Реєстраційний внесок у розмірі 17 грн. (у т.ч. ПДВ) та гарантійний внесок (5% від стартової ціни) вноситься на поточний рахунок п/р 26004000000292 в ТОВ "Універсальний комерційний банк "Камбіо", МФО 380399, код ЄДРПОУ 25635917, одержувач ТОВ "Мультисервіс". Остаточна оплата за придбаний об'єкт здійснюється впродовж десяти робочих днів з дня затвердження протоколу про проведення прилюдних торгів. Довідки за телефонами: (044) 496-34-89, 496-34-87.

Наші корпункти

Вінниця	Гусар Віталій	(0432) 32-05-03
Дніпропетровськ	Хоменко Микола	(056) 748-17-92
Донецьк	Олійник Марія	(062) 337-23-48
Житомир	Крук Микола	(0412) 44-52-32
Запоріжжя	Тимчина Василь	(0612) 67-31-82
Івано-Франківськ	Салига Роман	(0342) 3-11-35
Кіровоград	Тріщенко Віктор	(0522) 36-95-25
Київська обл.	Сахацький Олександр	(04497) 4-92-93
Київ	Мохналь Михайло	(044) 278-63-89, 279-68-34
Луганськ	Костянтин Філімоненко	(0642) 53-96-85
Луцьк	Мельник Євген	(0332) 78-07-65, 72-87-95
Львів	Пшевлоцький Микола	(0322) 38-67-63
Миколаїв	Яценко Софія	(0512) 49-67-90
Мукачеве	Ференц Петро	(03131) 2-25-45
Одеса	Парфенюк Василь	(048) 75-83-113
Полтава	Квачова Олеся	(0532) 28-053
Рівне	Кривко Ігор	(0362) 23-78-55
Севастополь	Проценко Володимир	(0692) 48-79-46
Сімферополь	Овчарук Василь	(0652) 29-77-43
Суми	Перетятько Олексій	(0542) 25-88-98
Тернопіль	Чибрас Володимир	(0352) 52-56-91
Харків	Дяків Богдан	(057) 716-02-18
Херсон	Реуцький Іван	(0552) 26-50-56
Хмельницький	Вітряний Олесь	(0382) 65-32-01
Черкаси	Гафінова Любов	(0472) 45-12-05
Чернівці	Лютик Віктор	(0372) 51-02-72
Чернігів	Рябченко Валерій	(04622) 4-38-81

УКРАЇНСЬКИЙ ВИБІР

ДОКИ?

Українському народу незрозумілі причини колотнечі й туману в середовищі демократичних сил. Так, цілком зрозуміло, що деякі лідери бажають потягнути на себе більше ковдри. Але ж партії хоч за своїм спрямуванням вважаються українськими. Справді українські партії повинні були б складатися з тих, хто живе Україною, кому дійсно потрібна Україна, а не що інше. А ми бачимо в політикумі не єднання демократичних сил, а лемент і метушню, суть яких масі народній просто недоступна.

Євген ВІННИЦЬКИЙ

Незрозуміло також, чому досі немає суду над комуністами. Доказів злочинної діяльності цих катів – хоч греблю гати. Свідчень очевидців – не менше. При владі – український Президент. Націоналістичні партії, дякувати Богу, живі й дієздатні. Небайдужі люди – обурені, інформованість народу, зокрема молоді, про злочини комуністичного режиму досить широка. То чому я маю дивитись і слухати, як мені з екрану зухвала пика якогось Симоненка белькоче про те, що моя бабця – "стара брехуха", бо голоду в 1933 році не було, й насправді вона тоді добре харчувалася завдяки совєтам. Чому у нас, у Вінниці, досі центральний міст через Буг з обох боків "прикрашено" кривавими знаками совєтів (я б не полінувався, взяв молотка та власноруч збив оте паскудство. Але, гадаю, правоохоронні органи можуть розцінити наведення порядку як хуліганство). І головне: чому злочинцям дозволено керувати державою, проти якої вони понад 70 років брутально воювали?

Так само чудно й дивно, чому досі не тільки безкарні на волі, а й при владі ті, хто чинив злочини проти народного волевиявлення у 2004 році?

Не менш дивною є ситуація із пресою, книгами та іншими носіями інформації. Втім, вона не стільки дивна, скільки обурлива, бо ж цілком зрозуміло, кому й для чого потрібен чужомовний інформаційний простір – в справі пропаганди ці "гаспада" завжди мали тямку, куди там доктору Ґеббельсу... Минулого року в Києві на Петрівці я знайшов тільки дві торгові точки, що пропонували українську продукцію. А між тим, попит на неї є, хоч що б там казали вищеназвані "гаспада". А поговорити вони люблять, особливо про "насильницьку українізацію", "утиски щодо російської мови" та інші нісенітниці. Що ж, це річ зрозуміла: оббреши чесну людину і вона, замість робити свою справу, буде виправдовуватись. Насправді ж цілком очевидно, про які утиски і якої мови нам варто вести мову. Ось я, звичайний рядовий українець, забажав переглянути фільм. На жаль, українських фільмів мало: що дістали, все переглянули – і "Голод '33", і "Залізну сотню", і "Нескореного". Тож вирішив я подивитись закордонне кіно. А закордонне – лише російською. Або англійською. Навіть арабською є, а рідною – немає. Щонайбільше, може, з 40% дисків мають титри українською. Та не потрібні мені титри! Така зневага ображає мою громадянську честь і гідність, це порушення моїх конституційних прав. До кого звертатись? Як то кажуть, нема ради...

І ще одна прикрість: ось тримаю у руках дві газети. Перша – "Нація і держава", якої у Вінниці так просто не знайти, місця треба знати, але передплатив – то маю. Друга – так звана "Рабочая газета", соціалістично-комуністична брехня. У першій зазначено "наклад 10 000", хоч її варто читати кожному українцю. У другій – "еждневний тираж в июле 147 970". Сумно, гірко, нестерпно.

Тому прошу Вас розтлумачити рядовим українцям (певен, що не я один такий): що ми можемо зробити, аби покращити ситуацію, аби врятувати Україну, аби викинути геть зайд-колонізаторів? Розумію, що треба в першу чергу робити свою справу. Знаю, треба не опускати руки, триматись разом і надіятись на Бога. Але скільки сотень років українець робив свою справу та сподівався на краще, а в нього поза спиною грабували Батьківщину. І серед людей я не раз чув про бажання "відкопувати шмайсер" та "перебити всіх отих злодіїв". Обурення велике, а що практично вдіяти, мало хто собі уявляє. Певен, як знайдемо відповідь на се питання, то й на інші відповіді будуть. А може, й не треба буде тих відповідей – самі питання відпадуть, втративши актуальність.

Отже, сподіваюсь Вашої допомоги у пошуку й формулюванні головних відповідей на чільні питання, бо кому ж вести українську націю, – тільки українським націоналістам.

І ще раз дякую Вам – за те, що єднаєте націю. Я часто обговорюю інформації з газети із друзями і можу засвідчити: Ваше зерно дає пагони, ми слідкуємо за Вашими словами жадібно, бо спраглі на правду. Хай Господь береже Вас і дає вдосталь сили та снаги продовжувати нашу істинно визвольну боротьбу.

Слава Україні!

Микола БІЛИЙ

ДУМКИ З ПРИВОДУ

СКИНУТИ ІМПЕРСЬКУ ОБЛУДУ!

Вступаю в дискусію з міжнародним товариством "Меморіал"

"Долі історичної пам'яті можуть визначатися лише в широкій суспільній дискусії"
(1937 РІК І СУЧАСНІСТЬ. Тези "Меморіалу")

Тези "Меморіалу" вивчав за текстом газети "Нація і держава" № 36 від 4 вересня 2007 р. (надруковані з посиланням на публікацію їх в бюлетені Харківської правозахисної групи "Права людини" № 10 від 12 квітня 2007 р.).

Тези примусили здригнутись від дрімучої, закостенілої імперської "консистенції" серця, душі і розуму їх авторів. Хоча їхні наміри подаються в Тезах, як "нібито!" антиімперські, антитоталітарні. Така собі політична дурилка-провокація міжнародної закваски.

Цитую: "Тому розгорнута комплексна програма, присвячена трагічному досвіду минулого, повинна бути радше міжнародною й міждержавною. Це стосується й історичних досліджень, і видання Книг пам'яті, і меморіалізації місць поховань, і багато чого іншого – можливо навіть і підготовки шкільних підручників. Пам'ять про терор – це спільна пам'ять наших народів (йдеться про народи, підневільні Московії, як криваво-голодоморної метрополії московської імперії часів СССР. Причому, автори Тез "народ Московії" підступно ставлять в один ряд з підневільними народами. – **Авт.**). Ця пам'ять не роз'єднує, а об'єднує нас – ще й тому, що це пам'ять не лише про злочини, але й пам'ять про спільне протистояння машині вбивств, пам'ять про інтернаціональну солідарність і людську взаємодопомогу".

Навіть на цьому страшному матеріалі тягнуть нас у спільну колиску! Це ж треба!? Настільки ж воно підступне і нахабне – імперське рило!!!???

Давайте, кажуть автори Тез, покопаємося у минулому і там угледімо інтернаціональну солідарність народу-тюремщика і народів-в'язнів.

Запитую авторів Тез – чи знайомі вони з геніальними висновками:

– закатованого московськими державними терористами за рішенням найвищих московсько-імперських можновладців видатного геополітика Ю.Липи: "Україна буде вільною не після звільнення Києва, а після знищення Москви як столиці російської наддержави";

– закатованого хімічною зброєю за рішенням найвищих московсько-імперських можновладців видатного політолога і національного українського Провідника С.Бандери: "Ілюзія, що російський народ і більшовицький імперіалізм – це дві окремі речі, що російський народ не є носієм, а тільки жертвою останнього. Москва послідовно намагається знищити самобутність українського народу під кожним поглядом та за рахунок української національної субстанції збільшити російський національний організм. Імперіалізм російського народу – це явище історичного порядку, що міняє свої форми та методи дії, але в своїй суті залишається незмінним. Його суттю є безнастанне намагання підкорити собі інші народи та за рахунок їхнього визиску і знищення постійно збільшувати свою силу, засяг свого володіння, розріст московської нації і імперії. Без розгрому Московської імперії і розподілу її на національні держави всіх без винятку поневолених імперією народів не може бути осягнене визволення України";

– змушеного шукати порятунку від більшовицького терору в еміграції видатного проф. Л. Силенка: "Треба визнати, що тактика московська досвідчена, спритна, гнучка; в ній втілена мудрість знищення, гноблення і господства".

Якщо не були знайомі, то тепер, познайомившись, чи згідні з ними автори Тез?! Чи розуміють вони, про що сказано в наведених висновках видатних борців з московством?!

А сказано в них і про підступність авторів Тез, бо вони (автори Тез) намагаються підсунути людству "комплексну програму, присвячену трагічному досвіду минулого" (?!), замість чесної, принципової розмови про те, що все те трагічне минуле не є минулим, а є трагічним сьогоденням і буде майбуттям аж до тієї пори, доки не будуть реалізовані висновки Ю. Липи і С. Бандери.

Адже чим же різниться сучасний московський державний терор зі знищення президентів Д.Дудаєва, А. Масхадова, В. Ющенка (тут сталася випадкова осічка) і ін. від терору зі знищення С.Петлюри, Є.Коновальця, С.Бандери і ін?! Та абсолютно нічим! Чим відрізняється мордування в'язнів колишніх московських концтаборів ГУЛАГу від мордування в'язнів теперішніх московських концтаборів для свободолюбивих чеченців? Та нічим, окрім масштабів.

Чим відрізняється теперішнє пересічне московство (рядові громадяни Московії) від колишнього, якщо те і те втрату імперії сприймає, як втрату свого життя, а для її збереження "москвинишовіністи жорстокі не тільки зі своїми ворогами (а ворогами вони вважають також і поневолені ними народи, якщо ті ведуть боротьбу за своє визволення. – **Авт.**), а і самі з собою.

Тези "Меморіалу" були б доречними, якби імперії вже не було, а демократична Московія в своїх історичних кордонах була в стані покаяння і спокути за свої імперські злочини трагічного минулого. Лише тоді могла б набрати правдивого змісту теза "про спільне протистояння машині вбивств, пам'ять про інтернаціональну солідарність і людську взаємодопомогу", і то торкнулась би вона тільки того прошарку московців, які жертовно боролись за знищення Московської імперії.

А в кінці Тез "Меморіал" підтверджує висновки Ю. Липи, С. Бандери, Л. Силенка, вочевидь, не підозрюючи цього. Та судіть самі, шановні читачі, цитую:

"Нам кажуть, що актуалізація пам'яті про злочини, вчинені державою (читай Московією – метрополією московської імперії. – **Авт.**) в минулому, перешкоджає національній консолідації (або, висловлюючись мовою тоталітарної епохи, "підриває морально-політичну єдність радянського народу")".

Скільки імперської брехні в одному реченні?! По-перше, така актуалізація пам'яті одразу ж відкриває очі на імперські злочини сьогодення і на те, що суть імперіалізму московства залишається незмінною. По-друге, не про національну ж консолідацію йдеться, а про асиміляцію Московією поневолених чеченців, якутів, калмиків і прочая і прочая..., про втрату тими народами національної ідентичності, тобто про національну загибель і перелицювання їх в "русскіх", про єдність убивці і жертви: "Нам кажуть, що ми повинні пам'ятати, у першу чергу, про героїчні досягнення і подвиги народу в ім'я великої і вічної Держави. Нам кажуть, що народ не хоче іншої пам'яті, відкидає її".

А хіба ж не таке казали в Римській імперії чи в Третьому Рейху?! Та імперії смертні! А що народ не хоче, то це правда, але ж не чеченський народ, не якутський, не калмики, не татари і ін. поневолені Москвою народи, а москвинський народ: "І справді, значній частині наших співгромадян легше сприйняти зручні заспокійливі міфи, ніж тверезо глянути на свою трагічну історію й осмислити її в ім'я майбутнього".

Нарешті у цій тезі, як бачимо, автори Тез визнали висновок С.Бандери (певне, таки не знаючи про такий висновок і його наукову виваженість; інакше не затіювали б всю свою тезову каламуть про інтернаціоналізм в'язнів з тюремщиком, бо ж той висновок ставить всі крапки над "і"). Що ж до "в ім'я майбутнього" – тут є резон! Тут є над чим задуматись! Бо творці Римської імперії – латини не встигли задуматись, а тому не стало не лише імперії, а і їх самих, стерли їх колишні поневолені ними народи з лиця Землі, а мова їхня ("вєлікій могучій язик"!) залишилася як релікт лише в аптеці (в назві ліків для хворих) і в ботаніці (в назвах тварин і рослин). Є над чим подумати зараженим імперіалізмом московцям та й викинути з дурної голови вигадки про Третій Рим.

А щодо пам'яті про жертв злочинної московської імперії, меморіалізації місць поховань і ін., але в світлі висновку С.Бандери, то тут немає жодних заперечень авторам Тез.

ПЕРЕГУК ЧАСІВ

1917–2007: НА ХИСТКОМУ МОСТУ

Вчімося на помилках попередників і не дозволяймо ліберальним пустодзвонам дурити себе!

В №32 (196) "Нації і держави" було надруковано листа Віри Литвинової, в якому вона захищає політика Винниченка, і відповідь Василя Зайця, точку зору якого я повністю підтримую. Будучи випускником історичного факультету, я зі студентських років цікавлюсь причинами поразки визвольних змагань початку ХХ століття і прийшов до істини: основна причина тодішньої поразки не москалі, поляки та інші зайди, а "свої" керівники, котрі у вирішальний для України момент опинились на політичному Олімпі.

Нерішучість у важливий момент, баранячa принциповість у формальних дрібницях, недовіра до патріотів і загравання з україножерами – ось найяскравіші ознаки тодішніх публічних політиків. Найтрагічніша, архізлочинна роль тодішньої соціалістично-ліберально-федералістичної псевдоеліти проявилася у справі побудови українського війська. "Українська" соціал-демократична камарилья в 1917-му році зайнялась військовими справами українців із заздалегідь обміркованим злим і деструктивним наміром за всяку ціну не допустити створення українського війська. Саме тому, що космополіти вважали українське військо найбільшою загрозою своїм утопічно-драгоманівським планам, вони з винятковим завзяттям кинули найкращих своїх словоблудів і кулуарщиків на опанування апарату Українського Військового Генерального Комітету.

Вадим СОВА

5–12 травня 1917 року (за старим стилем) у Києві відбувся Перший Український Військовий З'їзд. Прибуло 708 делегатів, що представляли 1580702 організованих українських вояків. Це були наслідки двомісячної праці Українського Організаційного Військового Комітету і Військового Товариства ім. Гетьмана Павла Полуботка. Делегати репрезентували всі фронти, усі запасні частини всіх родів військ, усі флоти. Три чверті делегатів були офіцерами. Демо-ліберальні рожево-інтернаціональні керівники Центральної Ради (Зради?) знали, що на з'їзд прибудуть переважно прихильники Самостійної України, ненависні соціалістам-доктринерам самостійники. Тому радівські пустомелі доклали всіх зусиль і зробили так, щоб керівництво З'їздом потрапило до їхніх випещених ручок (ліберали найсильніші в кулуарах!). Це їм вдалося тому, що Міхновський, який мав на військовиків незаперечний вплив, помилково визнавав верховенство ЦР, а та в свою чергу, подібно до сьогоднішніх політиків з оточення Президента, вела Україну до загибелі, вважаючи націоналізм учорашнім днем і сліпо повторюючи згубні для українців космополітичні доктрини.

Професор Грушевський мав ореол мученика за Україну і дуже компетентної особи. Винниченко іміджував себе інтелектуалом, як і вся письменницько-мажорна ліберальна публіка, що вирішила погратися в політику. Ці пересичені абсентом, драгоманівщиною, оргіями, марксизмом, кокаїном і філософсько-сифілітичними пошуками юнаки подарували старому історику ідею фікс – перестрій Московської імперії на федеративно-демократичних засадах.

Даремно націоналістичні ініціатори українського військового руху змагалися за Самостійність України, за українське військо. Тодішнім керівникам ні самостійність, ні військо були непотрібні. Військовики, що спочатку дуже охоче йшли за самостійницькими гаслами, спантеличені демагогічними махінаціями інтелігентних балакунів, дослухались до дезорганізаторських промов і відійшли від активного творення української мілітарної потуги. На самому початку революції самостійницькі гасла викликали велику прихильність широких мас українського вояцтва, і коли б до цієї справи не приклеїлась – з метою цю справу знищити – українська соціал-демократія, то було б створено повноцінне українське військо, і Україна була б Вільною.

Київ. 1917

Усі три Українські Військові З'їзди були драматичним видовищем двобою українських самостійників з противниками Самостійності, двобою, де завдяки підступним технологіям перемогли соціал-ліберали. Для поборення ідеї створення українського національного війська вони висунули гасло всенародного озброєння – міліції. Ідея всенародного озброєння для України прийнятна, зважаючи на позитивний історичний досвід (Хмельниччина, Коліївщина), однак соціал-демократи використали це гасло для недопущення створення регулярного війська. Українці потім покозачились самі і до 1922-го року відчайдушними повстанськими змагались з московсько-жидівським комуністичним молохом (соціал-ліберали на той час вже теоретизували на еміграції).

А тим часом товариш Винниченко відразу ж по приїзді з Москви до Києва на початку квітня 1917-го року спрямував своє гостре перо проти самостійників та їхніх спроб створення війська. У соціал-демократичному щоденнику "Робітнича газета" (8.04.1917) він писав: "На кінчиках багнетів можуть маяти не тільки червоні стяжки Свободи, а й чорні пасма реакції, насильства, абсолютизму... Замиготіли в очах червоні жупани, кунтуші, запахло димом гармат, свіжою кров'ю, гнилим трупом. Бунчуки, булави, дипломати, пани-державці..." Ну, не подобається В. Винниченку козацьке лицарство і його атрибути! Йому миліші пасивні співучі хлібороби, такі собі хіпі-діти квітів! То їхав би на хутір і на лоні природи писав би соціально-побутово-еротичну прозу. Так ні – політиком себе вважав, на лихо Україні.

Товариш Єфремов, тодішній лідер "українських" соціалістів-федералістів, пише в унісон Винниченку: "...треба пильно уникати всякого бунчужного захоплення гаслами, ніби українська армія єсть сама по собі ціль згуртування українських полісів... Була б велика шкода, коли б мілітарна поезія, хоч би й у формі козаколюбства, під удари тулумбасів і барабанів та заглушили б великі й високі поривання нашого народу до справжнього поступу, а справжній поступ з мілітаризмом не дуже собі великі приятелі". Товариш Єфремов розтлумачував аборигенам такі поняття, як "справжній поступ" та з ким він "приятель". Від усього цього віє класичною марксистською схоластикою, соціалістичним обскурантизмом. Українська нація, щойно збуджена до життя, оточена звідусіль ворогами, потребувала міцної запоруки своєї свободи – свого національного війська, а лідери двох партій (соціал-демократ Винниченко і соціал-федераліст Єфремов) розвели щиро-драгоманівські теревені про український мілітаризм, в якому вони бачили головного ворога українського народу. Московського мілітаризму вони не бачили!

Минали місяці бездіяльних балачок. А на початку липня 1917-го контрольований соціалістично-ліберальною братією (серед них і Симон Петлюра, який прозріє пізніше, та буде пізно) Військовий Комітет, за допомогою московських офіцерів, ліквідував самостійницький виступ Полуботківського полку у Києві, який зайняв був середмістя Києва, але вступив у перемовини і через це зазнав поразки. Липень, серпень, вересень – три місяці, протягом яких у вирішальну добу можна було гори перевертати, минули сонно, ліберально, безплідно.

Наприкінці жовтня 1917-го відбувся Третій Український Військовий З'їзд. Традиційно перемогли соціал-демократи. У Московщині більшовики скинули Тимчасовий уряд й готувались поширити свою владу по всій території імперії. Під час З'їзду вони спробували захопити Київ. Тоді єдинодумці з штабу Київського округу послабили їхній натиск, і делегати-військовики взяли в руки зброю і вигнали кацапів обох кольорів із Столиці. "Робітнича газета" від 25.11.1917 пише: Позиція УНР дуже трудна... отже план оборони України треба виготовити... закликати до оборони українське революційне військо..." Звідки ж було це військо взяти, коли вісім місяців ліберальні балакуни тільки те й робили, що не допускали його створення?!!!

Згодом, на еміграції, ця рожева публіка ще й розводитиме теревені про брак національної свідомості в масах, але в 1917-му про цю свідомість вони й не згадували, весь час займалися соціалістичним базіканням і мріяли про українську автономію, в той час коли треба було не чекати, а діяти.

Вчімося ж на помилках попередніх поколінь і не дозволяймо ліберальним пустодзвонам себе дурити!

Слава Україні!

Іван ОМЕЦИНСЬКИЙ

ВИКЛИКИ СЬОГОДЕННЯ

КОЛИ НАЦІЯ МОВЧИТЬ...

Аналіз подій останнього десятиліття приводить до невтішного висновку: знову ми наступаємо на ті самі граблі, коли можновладці чубляться, а в хлопців лоби тріщать. І дуже прикро стає, що уроки історії нас так і не навчили робити правильних висновків.

Світ дивується фатальній байдужості працьовитої, доброзичливої і талановитої української нації до своєї долі.

Причини цього вбачаю у менталітеті певної частини громадян нашої країни, які живуть за принципами "моя хата скраю, нічого не знаю", "аби мене не зачіпали, а там якось буде" і т. ін.

Разом з тим, загальновідомо, що добре живеться у тій державі, де є потужна, згуртована й патріотично налаштована титульна нація.

В Україні, за останніми статистичними даними, налічується 78 відсотків українців. Отже, ми тут господарі. На превеликий жаль, титульна нація мовчить. А країна без неї, як хата без господаря, або як сім'я без мудрого й працьовитого батька. Бо не працює українська національна ідея.

Якось я звернувся до одного з організаторів політично-дискусійних ток-шоу з проханням підготувати та провести телепередачу на тему: "Чому не спрацьовує українська національна ідея?" із залученням до її проведення таких непересічних осіб, скажімо, як Вячеслав Брюховецький, Дмитро Павличко, Левко Лук'яненко, Степан Хмара, інших відомих представників науки, культури, політичних і громадських організацій. І що ви думаєте? Ток-шоумен навіть розмовляти зі мною не захотів. Звісна річ, навіщо йому українська національна ідея, коли він, наскільки я зрозумів з його телепередач, частіше використовує гіршу складову українського менталітету як "сировину" для антиукраїнського гумору.

Інформаційний простір ми втрачаємо – віддали в чужі, нечесні руки.

Так звані "великі газети" здебільшого відверто антиукраїнські, в них на замовлення друкуються різні перевертні.

Коли я звернувся до відомих редакцій зі статтею про українську державність та єдність українців, жодна з них не взяла її до друку. А в одній з них мені відверто сказали, що матеріал може викликати роздратування "великих" партій, а газеті це не потрібно. Отакої!

То що ж це таке? Хто господар у нашій державі? І що нас чекає, коли з екранів телевізорів якісь гарики кричевські виливають бруд на все українське й зухвало заявляють в ефір, "що Киев еще пока столица Украины"? І ніхто їм не дає належної відсічі!

Українці байдуже спостерігають за тим, що буде далі, нічого не роблять для того, щоби це "далі" було кращим. Всі ми є свідками того, як продажна влада служить собі і тим, хто її збагачує і нею керує.

Відомо, що німець – в усьому світі німець. Якщо єврей, то він у Бердичеві єврей і в Африці – єврей. Але як зрозуміти, що українець у Донецьку – не той, що у Львові, чи українець в Одесі – не той, що в Тернополі?

Можна зрозуміти тих, кому Українська державність – як кістка в горлі. Це вони ділять Україну на якісь регіони. А для чого українцеві регіони? Якщо ти українець, то в тебе має бути один регіон – Україна-ненька! І крапка!

Отже, дорогі українці, схаменіться, об'єднайтеся! Створіть єдину сім'ю! Не цурайтеся своєї рідної мови. Не зраджуйте національної ідеї, бо це святе, і нащадки вас за це проклянуть. Наведіть лад у власній державі.

Навіщо потрібна така велика й незграбна Верховна Рада? Досить одного депутата на один виборчий округ (250 чоловік). Скоротивши Верховну Раду, можна заощадити кошти, і за рахунок цього, наприклад, дотувати сільськогосподарську продукцію, скоротивши вартість хлібини, скажімо, до однієї гривні.

Історія (вже вкотре!) дає нині нам рідкісну можливість мирним шляхом на позачергових виборах своїми голосами змінити власну долю і долю майбутніх поколінь на краще. Тому не голосуйте за мішки з грошима, бо їхні власники завжди нас продадуть, адже порожній мішок викидають. Задля оздоровлення державного організму у владу треба влити молоду, здорову кров. Тому голосуйте за патріотів України. Бо без національного патріотизму Україна ніколи не подолає труднощів і не вибереться з політичної й економічної прірви.

м. Вишгород
Київської області

Аналізуючи ситуацію в Росії, не можна не звернути увагу на те, що останні роки стали прямо таки торжеством перемоги "керованої демократії" по-путінськи і часом глобальних антидемократичних виборчих реформ. Так, скасовані вибори губернаторів і депутатів Держдуми по одномандатних округах, причому виборчий бар'єр підвищено з 5 до 7 %, регіонам дозволено скасовувати голосування "проти всіх", все більш масовою стає відмова від прямих виборів мерів. У масовому порядку вводиться пропорційна виборча система на регіональних і місцевих виборах.

Державна Дума Росії на своєму засіданні 14 вересня затвердила Віктора Зубкова, який до того працював керівником "Росфінмоніторингу", прем'єр-міністром Російської Федерації. Напередодні В.Путін прийняв відставку уряду М. Фрадкова.

В. Путін причиною відставки уряду Росії назвав зниження темпів його роботи.

Призначення прем'єр-міністром практично нікому не відомого 67-річного чиновника стало топ-новиною не лише для російських ЗМІ. Адже подібні політичні кульбіти слід розглядати крізь призму президентських виборів у Росії, які відбудуться наступного року. Російські оглядачі не виключають, що Зубков буде "призначений" на пост президента країни на якийсь час, – з тим, щоб потім на цей пост повернувся Путін. (Як відомо, за російською конституцією перебування на посту президента не повинно перевищувати двох термінів підряд).

До речі, В. Зубков не виключив можливості своєї участі в майбутніх президентських виборах, підтвердивши таким чином ймовірність подібного сценарію.

Ви скажете: а що ж народ Росії? А його ніхто й не питає. Тим більше, що росіяни підтримують будь-які ініціативи свого теперішнього владоможця.

ЗА ХУТОРОМ-МИХАЙЛІВСЬКИМ

ХАЙ ЖИВЕ ТОВАРИШ ПУТІН!

або "Керована демократія" ортодоксального зразка

Віктор КАСПРУК,
політолог

Варто пригадати, що, починаючи від липня 2003 року, коли в Росії обов'язковою стала норма щодо обрання не менше половини депутатів обласних парламентів за партійними списками, вже в 52-х з 88-и регіонів Росії пройшли вибори за новою системою, з них 20 в 2005 році і 8 в "єдиний виборчий день" 12 березня 2006 року. Звісно, що парламентські вибори в Росії навряд чи здатні повторити "переможний поступ демократії" у Казахстані, коли лише одна пропрезидентська партія потрапила до парламенту, але за прогнозами російських експертів в парламентських виборах 2007 року візьмуть участь близько десяти політичних партій, а в Думу пройдуть лише чотири чи п'ять із них.

Хоча, як на мене, не існує великої різниці, чи парламентською стає одна пропрезидентська партія, чи чотири-п'ять, але також пропрезидентських. Прогнози російських експертів виглядають цілком правдоподібно у тій частині, яка стосується можливої кількості гравців на майбутніх виборах. Що ж стосується

На жаль, Україна ближче до єльцинської моделі псевдодемократії, аніж до європейської. І за певних несприятливих обставин вона може повторити негативний досвід Росії.

того, скільки із них мають реальні шанси пройти в Думу, то це покаже подальше партбудівництво і зміцнення політичних позицій, хоча часу залишається не так вже і багато.

Але якщо оцінювати в цілому той механізм, котрий забезпечує нинішні вибори до Державної Думи Росії, то можна помітити, що окремі частини цього механізму, принаймні більшість із них, не є самі по собі антидемократичними і тоталітарними. Адже такі технології, як вибори за партійними списками, або підняття виборчого бар'єру до 5-и чи навіть 7-и відсотків, не є унікальними і часто в країнах "еталонної демократії" – цебто Західної Європи, слугують якраз задля поліпшення демократичного правління.

Вибори за партійними списками спонукають до структуризації політичних угруповань в країні. Також і запровадження імперативного мандату, котрий планується ввести у Державній

Думі наступного скликання, і який не дає можливості переходу з фракції до фракції, не можна оцінювати як стовідсотково антидемократичне. Адже в умовах, коли парламентська демократія незріла, але в цілому вона існує, імперативний мандат також є інструментом запобігання таким явищам, як повна безпринципність і сервільне обслуговування бізнесових інтересів, котре ми можемо спостерігати не лише в Росії, а й в інших країнах так званого СНД і також в Україні. Хоча такий показник, як підняття прохідного балу до 7%, уже є дещо завищеним, оскільки, як показує світовий досвід, все-таки 5% – це той оптимум, який не варто перевищувати.

Говорячи про пропорційну виборчу систему на регіональних і місцевих виборах у Росії, також не можна її оцінювати як суто антидемократичну. Адже за умов загальної демократії це також може спонукати до визначення як політиків, так і виборців зі своїми соціально-політичними цілями і вподобаннями. Також не можна вважати цілком недемократичною тенденцію до зменшення кількості партій, що претендують на входження до Думи. Адже в визрілому суспільстві кількість реальних партій набагато менша, аніж та, яка є на сьогодні в Росії.

Інша справа – це додаткові тенденції. Такі, як заборона на створення блоків, що зменшує можливості проходження опозиції до парламенту Росії. До числа заходів, що є недемократичними, можна зарахувати такі заходи, що здатні підсилювати пасивному супротиву виборця проти несправедливих і нечесних виборів. Тобто неявка виборців на виборчі дільниці і голосування проти всіх. Що явно вказує на передбачення незадоволення населення такою виборчою системою в умовах, коли методи НКВС, котре застосовувало репресії, і таким чином явка була майже стовідсотковою, уже не є легітимними. Нині вводиться система, за якої сама неявка виборця не є фатальною для проведення виборів. Тобто – вибори без виборця. Звичайно, що така технологія говорить сама за себе.

Безперечно, сама система правління в Росії, котра вибудовує вертикаль тиску на суспільство від верху до низу задля максимального забезпечення результатів виборів, бажаних владі, маніпулювання свідомістю громадян за допомогою ЗМІ і інших засобів суспільної комунікації, підкуп верств населення (цебто виборців) різними пільгами й іншими нериновковими і недемократичними засобами надання ресурсів, виробляють у кожного громадянина відчуття зобов'язаності можновладцям. Все це в сукупності говорить про те, що виборчі технології в Росії можна охарактеризувати як "суму шахрайських технологій". Цебто системне утворення, а не якесь лінійно однозначне спотворення чи примус виборця до голосування.

Відтак, існують підстави вважати, що наступні вибори в Росії жодним чином не будуть відображати дійсний стан і настрої в суспільстві, а будуть запрограмовані під кремлівські вподобання і бажання, для забезпечення правління того угруповання, котре на сьогодні очолює президент Володимир Путін.

Проте набагато цікавішим, можливо, і для Росії, і особливо для України та деяких інших країн, є питання, чому так сталося і в чому причина такої системи влади, котра вибудовується в Росії принаймні від 1999 року. І тут можна сказати досить неприємну, але правдиву річ. Справа в тім, що влада в Росії принципово не змінилася. На сьогодні Росія нагадує такий собі заповідник, в котрому має право на полювання лише знать. Як у радянські часи члени Політбюро, а у більш ранні часи царське оточення. А Росія часів президента Бориса Єльцина нагадувала заповідник, в якому господарюють зграї браконьєрів. Але ставлення до самої держави однакове, як ставлення до населення, так і до усіх ресурсів країни. Вони усі розглядаються як об'єкт полювання і відстрілу задля власних потреб.

І в цьому плані президент Володимир Путін і його команда лише раціоналізували "мисливське господарство" і, можливо, навіть його оптимізували в своєму розумінні. Але ані те, ані інше, звісно, не можна вважати демократичним способом правління суспільством. І якщо подивитися не лінійно, а системно, то і те, і інше було дуже далеке від демократії. Хоча, безперечно, той напівхаос, котрий був притаманний епосі Єльцина, викликав ілюзію якоїсь демократії і сподівання, що демократія буде з часом поглиблюватися. Проте усі ці сподівання були марними.

Оскільки демократія в суспільстві, котре фактично поділене на "жертв" і "хижаків", є більш аніж проблематичною. Для справжньої демократії потрібні інші механізми управління, інші моральні, законні, економічні, політичні і загальносуспільні базиси.

Те, що відбулося в Росії, є дуже суттєвим уроком і для України. Оскільки, на жаль, Україна ближче до єльцинської моделі псевдодемократії, аніж до європейської. І за певних несприятливих обставин вона може повторити негативний досвід Росії.

Повертаючись до Росії, треба сказати, що путінська епоха – це безперечно, крок назад до авторитаризму і тоталітаризму. Епоха Путіна на закінчується сьогодні і не закінчиться, мабуть, у найближчі 10 років. Але як для всього світу, так і для Росії – це, безперечно, є уроком.

Як вплинуть майбутні вибори до Державної Думи на ситуацію в Україні? Безперечно, у першу чергу вплинуть як урок для можновладців, який їм доцільніше запровадити у тій чи іншій ситуації для утримання влади. Але і урок для українського суспільства, котре мало б вчитися не лише на своїх помилках, а й на помилках північних сусідів. Невдоволення олігократією, що підмінила демократію (цебто "демократію" для обраної невеличкої купки олігархів), невдоволення тим загальним економічним занепадом, котрий продовжується протягом 16 років, а також загальною суспільною деградацією і фактичним вимиранням українського народу – ось настрої, які нині домінують в українському суспільстві.

ВІДПОВІСТИ АДЕКВАТНО

Росія завжди була лютим ворогом України, хоч скільки б говорила про демократію та повагу до нашої країни владна верхівка та політична еліта Московії. Нічого не змінилося в геополітичному курсі Кремля і сьогодні. Путіни сплять і бачать у снах ту ж "единую, неделимую Расею", яка снилася всім її царям та генсекам.

Тож усі зусилля нинішніх українських державників добитися відродження Української держави наштовхуються на шалений опір північно-східного сусіда та його платної агентури на нашій землі у владних структурах, численних партійках, громадських організаціях, засобах масової інформації. Щоб постійно заважати державному становленню України, Росія продовжує окупувати наше Чорноморське побережжя, утримуючи там свій флот, який, по суті, є не чим іншим, як штабом російських окупаційних військ. Така ситуація потребує адекватної реакції з боку української державної влади.

На жаль, після перемоги Помаранчевої революції, нова влада своєю непослідовною, неефективною політикою дала можливість промосковським реваншистам взяти гору.

Наші державні мужі мають покінчити з демократичною поблажливістю у стосунках зі "стратегічним партнером" та його найманцями. Час нарешті зрозуміти: політик, який не знає азів націоналізму, приречений на ганебне фіаско.

М. БАРКОВ, м. Харків

ЧОРНІ СТОРІНКИ ІСТОРІЇ

УПИРІ. "СПЄЦОТРЯД НКВД"

Семен ЧИСНОК

Це ще неповний схематичний нарис того, що відбувалося на західно-українських землях упродовж 1944–1948 років. За допомогою облав здиралися з людей податки, позики, зернопоставки та вивозились на каторжні роботи до Уралу, Донбасу, Кузбасу, організовувались з українського населення "истребительные батальйоны", а також велася боротьба з українським революційним підпіллям. Майже в усіх випадках вся територія під час облав перетворювалася у фронтову зону в повному розумінні цього слова. Скрізь були окопи, траншеї, обладнувались кулеметні застави, шниряли патрулі, розтягалися телефонні дроти. По селах, поза селами, попід лісами, в усіх чагарниках повно війська, цілими днями не замовкали кулемети, автомати, рвалися гранати, горіли будинки. Допитували десятки тисяч арештованих, тисячі людей катували, сотні вивезли до Сибіру, без суду десятками розстріляли на місці. Всі тюрми були переповнені. При масових арештах за тюрми служили школи, приміщення державних установ, культурно-освітні заклади, приватні будинки, льохи, підвали. Утримувались в'язні в жахливих умовах. Сирі камери були настільки переповнені, що не було місця поспати навіть на підлозі. Не вистачало повітря – люди втрачали свідомість. Скрізь антисанітарія. Серед в'язнів масово поширювались інфекційні хвороби: тиф, венеричні, при цьому їх поширювали самі сифілітики-енкаведисти, гвалтуючи дівчат та жінок. Харчування страшне: 200 гр. хліба та один літр зупи на добу.

Великий процент серед арештованих припадав на шкільну молодь, яку піддавали жорстоким тортурам з метою роздобути від них відомості про підпілля. Так 7 травня 1946 року на хуторі Осередок Гощанського району Рівненської області було арештовано молодого хлопця Шаблія Олексу. Під час допиту його страшно мордували, багнетом прокололи живіт, груди, зірвали нервову систему. Не витримавши таких тортур, хлопець повісився.

27 березня 1946 року в селі Подусільна Перемишлянського району Львівської області більшовики вбили двох дітей, які гралися на дорозі. Одному було півтора, а другому 12 років.

В селі Белзець Олеського району Львівської області на полі більшовики зловили учня 9-го класу Лозового. Йому поламали руки, ребра, а потім закатували. Труп викинули в жито за селом. На другий день мати знайшла сина, спорядила, щоб похоронити. Однокласники сплели віночок і збиралися поховати його. Але зграя убивць забрала тіло разом з домовиною, а дітей порозганяли. Повезли закатовану дитину до райцентру, труп роздягнули догола і викинули в рівчак для поїдання собакам.

6 жовтня 1945 року на полонині Станимі, Надвірнянський район, Станіславщина, червоноопогонники зустріли дівчину-пастушку Яремчик Ганну, зґвалтували її, а потім по-варварськи замордували.

5 грудня 1945 року на присілку Березівці в селі Колодіївка Станіславщини більшовики замордували ні в чому не повинну сім'ю Славичів. Ввечері кілька енкаведистів підійшли до хати Василя Славича. Бандити кинули через вікно чотири гранати. В хаті почувся страшний крик конаючої матері з двома дітьми. Виламавши двері, кати вдерлися до хати. Найстарша дочка з дитиною на руках вискочила на подвір'я. Автоматна черга бандита скосила матір і мале дитятко, а потім пораненого господаря Василя. Безжалісно розстріляли ще одну дочку.

Про випадок в селі Борбин Островського району на Рівненщині описує у своєму листі сестричка засудженому братові Устимчуку Олексію 27 березня 1945 року:

"Добрий день, дорогий мій брате! Опишу тобі наше страдання. Встаю я рано і чекаю маму, а її нема. Кажу Васильку: "Іди виглянь, чи не йде бабця!" Пішов Василь і біжить: "Мамо, горить бабина хата!" Я бігом туди. А ті давай по мені стріляти. Кулі свистять наді мною. Я побігла до Віктора і чую – хтось стогне. Я вбігла в хату. Віктор лежить на ліжку, а я питаю: "Тату, чи ви знаєте, де мій брат Коля? Він каже – утік, і звернувся до мене: "Рятуй мене, доню. Візьми відкрий одіяло, побач, що там таке. Як я відкрила, то побачила, що всі кишки наверсі. На милість Божу просить мене вложити кишки. "Хочу ще пожити!"... Біжу я назад, стоїть мій дідуньо, оперся на паличку і плаче. – "Мабуть мій онучок оставcя у вогні!" – "Ні, дідуню, Коля утік". Я біжу додому, дивлюся, іде хура. Біля мене проїзжає Параска з дітьми, діти плачуть. Я підійшла до них.

– Дивися, людино, що зробили енкаведисти з Гайдропом і Лігором! Коли підняла рядно, то побачила цілий віз крові. Я завезла їх до лікарні, а сама повернулася додому. По дорозі мені сказали, що мою маму забрали більшовики. Люди бачили, як її роззули і гнали босу перед кіньми. Я заплакала і поїхала додому. Приїхала – діти сплять, а мене сон не бере. Стала і думаю, якби скоріше день. Я нарихтувала матері передачу і вислала сестру... Приходить вона і приносить назад передачу. "Сказали мені, що нема у нас такої!" Беру я і їду на другий день. Прийшла на міліцію і кажу: "Нате передачу Устимчук Мокрені!". Вони кажуть: "Нема у нас такої!" "Де діли, бо люди бачили, як гнали. "Ми не знаємо!" Тоді начальник міліції каже: "Ти така сама бандитка, як вона!" Я тримала кошик в руках і кинула на нього.

– Мій чоловік вбитий на фронті, а я бандитка?! Він взяв мене і штовхнув. Я впала на дорогу, а потім піднялась і кричу: "Де дів мою маму?!" Ухватила його за погони і вирвала з плечей. Вони зачинили мене в КПЗ і тримали дві години, а потім випустили. Я знову питаю: "Де діли мою маму?" А той чекіст каже: "Йди туди, де стоїть військова часть, вони тобі скажуть, де мама..." Пішла я до військової частини і питаю: "Чи ви не знаєте, де та жінка, що ви вчора гнали?" Вони відповіли, що не знають. Іду я знову на міліцію і по дорозі зустрічаю людей. Вони сказали мені, що тут вчора таке сталося. Позганяли людей, щоб дивитися на бандьоровку, а сьогодні поставили вартового і нікого не пускають. Я послухала їх і пішла. Прихожу до начальника і кажу: "Беріть мене, зачиняйте, а маму пускайте, бо в мене одна дитина, а в мами більше. Він відіслав мене додому і сказав: "Як найдем її, то прийде". Я прийшла додому. Переночувала. Беру запрягаю коні, сажу всіх дітей і свою теж, везу на міліцію. Приїхали туди, діти всі закричали: "Віддайте нам маму!" Цілий Острожець збігся до дітей, люди плачуть і кажуть до міліції:

– Що ви наробили, що таких діточок посиротили?

Я уваги не звернула на ті слова, що вже нема нашої мами. Беру я дітей за руки і веду в міліцію.

– Не хочете маму пустити, забирайте дітей!

Вся міліція вийшла до мене і каже:

– Вези дітей додому!

Посадили дітей на хуру і пообіцяли дітям хліба та одяг. Начальник завів мене в кабінет і сказав: "Не плач, ми тобі батька повернем з фронту". А я йому кажу: нехай буде батько, віддайте мені матір. Приїхали додому, полягали дітки спати, а я не сплю, тільки думаю, щоб як скоріше був день. Тільки стало сіріти, я з сестрою біжу в міліцію. Прийшла я до одного начальника, а він каже: "Чи вже взнала, де мати?" А я йому кажу – взнала.

– Я хотів тобі сказати, що вона вбита лежить близько шосе.

Я як почула ці слова, стала рвати на собі коси і головою битися об стіну... Біжу Острожцем і кричу: "Боже, Боже, що ж вони наробили, стільки дітей посиротили. Біжу і падаю, добігла, де наша матір лежить... Глянула, летять ворони, то я впала на землю і не можу далі йти, рачки лізу до мами. Я як присунулась до неї – бачу лежить кінь забитий, а я подумала, що то ворони довбуть нашу маму. Дивлюсь, метрів за два лежить куча свіжої землі. Я присунулась до неї і гребу землю руками, дивлюсь мамини ноги. – Боже! Підійшло до мене начальство і питає: "Хто тобі сказав, що вона тут?!" А я наберу землі у руки і кидаю їм в очі. Той начальник боявся, що він сказав мені, де мати лежить убита. Він мені дякує за те, що я нічого не сказала. Говорить, що вони хотіли закрити це, бо стид великий нашому району, що замордували таку жінку, що вона стільки дітей вигодувала і на фронт післала воювати, він каже, що це стид для нашої совєтської власті за таку жінку.

Прийшла я додому, запрягаю коні і їду відкопувати маму. Приїхала і копаю. Приходить начальник і говорить до мене:

– Не копай, ходи зі мною!

На могилі побратима

– Що хочете робіть зі мною, а я маму одкопаю і заберу!

– Пішли, приїхало начальство з Рівного!

Я йду за ним. Захожу, сидять такі мені немилі і говорять до мене: "Що, ти одкопуєш матір?". А я кажу: "Одкопую!"

– А ми обговорили, щоб не одкопувати її, хай там лежить собі.

Я питаю: "Що ви за одні, що не дозволяєте забрати матір?"

– Ми з Ровного, вище начальство.

А я їм кажу: "Не буде моя мати там на тому скотомогильнику лежати. Я є найстарша дочка, вона мене гляділа, і щоб я її не поховала – це мені великий гріх!" Забралася і пішла. Іду додому. То не ровенські начальники були, то острожецькі бандити. Думаю, з чого почати і нехай мені Бог допоможе. Пішла питати, де живе обласний прокурор. Допиталася. Приїхала до нього і розповіла все про маму. Він питає, з якого району і яке село, а потім каже: "Їдь додому!". Я поїхала. Прийшла додому, тільки сіла, аж входить міліція в хату.

– Збирайся, поїдеш з нами в Острожець!

– Не поїду я з вами!

Аж входить фірман в хату і каже до мене: "Не бійся, збирайся і їдь, бо приїхало з Рівного велике начальство". Я його послухала. Коли приїхала та подивилася на них, то мене страх взяв. Закликають мене в кабінет і говорять:

– Де твій чоловік?

– На фронті, – відповіла я.

– Ти правду кажеш, а може в бандерах? А письма маєш?

– Нема, кажу, погоріли.

– Нам доказують, що брати у бандерах! Ну що ж брати у бандерах, то не жалко нам її, що убита.

– Розпишись, що вони на фронті! І я розписалась.

– Як то буде правда, що вони в бандерах, то тобі буде так само, як і матері.

Три дні і три ночі робили допрос. Як кінчили допрос, то сказали мені вийти, я вийшла. Входять дохтора і говорять між собою, а мені все чути через двері. Вони кажуть: "От якісь документи коло неї були". Беруть і дивляться. Були біля мертвої матері пісьма від двох синів і мого чоловіка. Була благодарність з Москви, що багатодітна мати, і що чоловік та три сини і зять загинули на фронті. І лікарі говорять, що при совєтській власті треба карати того, хто сказав, що сини у бандерах.

Беруть мене, закликають і говорять до мене: "Уже матір откопали. Були там документи. Уже зробили труну, тільки не знаєм, що з тобою робити, чи тобі показати, чи самі поховаєм. Дохтора говорять, щоб з тобою не було погано, бо тобі посивіє голова. Ще ти щаслива, бо говорять дохтора, що могла у той час з ума тронутись, або розрив серця получити". А я кажу, що вже гірше не буде, як було. Я вас прошу, дайте мені на своїх могилках поховати.

– Не дамо, бо будуть всі люди сходитися. Нам позор. Ми самі поховаємо її, ми уже могилу викопали...

Мені говорять: "Ходи, покажемо тобі маму". Іду я за ними, стоїть труна, мати у труні лежить накрита. Відкрили віко, я схилилась на материнські груди і більш нічого не пам'ятаю. Взяли мене прийняли і не знаю, як вони її поховали. Була тітка Параска, то її показали. У неї була вирізана щока, очі виколоті, руки викручені і права нога викручена. Страшні муки наша мама перенесла від енкаведистських убивць, тільки не знаю, за які гріхи..."

27 березня 1945 року Устимчук.

Копія: Прокуратура СССР Г-ну Устимчуку Радиону Несторовичу

Прокуратура Ровенской области с. Залисочное, Киверцовского р-на

29.12.89 г. №13/2462 89 Волынской области

На ваше заявление вторично сообщаю, что начальник Острожецкого районного отдела НКВД Пиканов Тимофей Леонтьевич, 1902 года рождения, по вине которого была убита ваша мать Устимчук М. И., в 1945 году был осужден военным трибуналом войск МВД Ровенской области к 10-ти годам лишения свободы.

Другими данными прокуратура Ровенской области не располагает, поскольку дело в отношении Пиканова хранится в центральном архиве Министерства Обороны СССР, г. Подольск, Московской области.

Прокурор следственного отдела Прокуратуры Ровенской области
В. П. Мацищук

Такі нелюдські методи, що застосовували більшовики проти невинного українського народу, являються злочином і ганебним бандитизмом. Та навіть такі жорстокості катів не знищили український національно-визвольний рух, не поставили наш народ на коліна. Навпаки, ще сильнішим став ідейний гарт та фанатизм, який просякнув повстанців та революціонерів і не дозволив лякатися найжахливіших тортур, викликав ще більшу ненависть до завойовників та ще тісніше зблизив повстанців з українським народом. Цей рух набув ще більшого співчуття і порозуміння, як серед народів СРСР, так і сусідніх народів поза його межами. Цього стремління нашого народу неможливо було зупинити жодному терору, ні найзлочиннішим планам, ні найпідступнішим хитрощам більшовицьких окупантів. Народ боровся і бореться за свою Самостійну Українську Державу, проявляючи нечувані героїчні подвиги...

Боролося майже кожне село Західної України, майже кожна хатина, кожний хутор, кожний порядний громадянин і патріот своєї землі...

(Використано статтю з літопису УПА "Ганьба XX століття" ст. 145–214).

смт Лемич, Рівненська область

Закінчення. Початок у № 36–37.

Анатолій ЗІНЧЕНКО

УРОКИ ІСТОРІЇ

ПОЛЬСЬКО-НІМЕЦЬКА ВІЙНА 1939 РОКУ

Шістдесят вісім років тому 1 вересня 1939 року розпочалася польсько-німецька війна. Дехто з істориків називає її початком II Світової війни, але це хибна теза. Більш об'єктивними є ті світові історичні школи, які стверджують: найбільша в історії людства війна розпочалася не в Європі, а на Далекому Сході з японо-китайського збройного конфлікту 1931–1932 років. Потім була італо-абіссінська (ефіопська) війна 1935–1936 років, війна іспанського народу з найманцями Комуністичного інтернаціоналу 1936–1938 років та ряд інших локальних і регіональних воєн, які, врешті, злилися воєдино. Легенда про 1 вересня 1939 року як початок II Світової війни є витвором англосакської ліберальної і російської комуністичної пропаганди. Вона покликана підтримувати фальшивку, що всесвітнє кровопролиття розпочала Німеччина. А хто розпочав війну – той, ясна річ, винен. Надто, якщо програв. Однак не завжди німці з поляками воювали.

Відомо, що в 1914 р. (початок I Світової війни) такого державного утворення як Польща в Європі не існувало. Польські етнічні землі були розподілені між сусідніми державами. В складі Російської імперії навіть існувало у певному сенсі автономне Королівство Польське зі столицею у Варшаві.

Після прориву австро-німецькими військами російського фронту в районі Горлиці у травні 1915 р. та успішного їхнього наступу в Галичині царське командування розпочало відступ з території Королівства. 5 серпня російські війська покинули Варшаву.

Німецький імператор Вільгельм II і його австро-угорський союзник Франц Йосиф I видали 5 листопада 1916 р. маніфест, у якому проголосили створення на польських землях, що належали Росії, "самостійної держави зі спадковою монархією, конституційним устроєм і армією". Незабаром розпочалася мобілізація до польських збройних сил під німецьким командуванням.

Формуванням "польського вермахту" опікувалася Тимчасова державна рада (ТДР), яку німці створили в січні 1917 р. у Варшаві. Одним із членів цієї Ради став майбутній глава Польської держави, командувач польськими легіонами соціаліст Ю. Пілсудський.

У вересні 1917 р. імператори Німеччини і Австро-Угорщини дозволили заснувати новий керівний орган Польщі – Регентську раду на чолі з князем З. Любомирським. Регентська рада мала повноваження законодавчої та виконавчої влади. Таким чином, свою відновлену державу поляки отримали у 1916 році з рук німців. Проте подякували за таку ласку своєрідно.

Після більшовицької революції в Німеччині восени 1918 року, яка стала причиною воєнної поразки німців, новостворена Польща миттю перебігла в табір Антанти. Пообіцявши Паризькому банку нафтові поля української Галичини, поляки отримали потужну воєнну підтримку французького уряду і виграли українсько-польську війну 1918–1919 років, а також уклали вигідний Ризький мир з Совєтською Росією.

За сприяння Франції, США та Великої Британії Польща за рахунок Німеччини отримала вихід до Балтійського моря, якого не мала вже багато століть. В результаті німецька сторона втратила порт Данціг (Гданськ), який був оголошений "вільним містом", а Східна Пруссія була відтята від решти країни 30-кілометровим так званим "польським коридором".

Настав період польсько-французького братання. Однак він виявився коротшим, як того сподівався офіційний Париж. 26 січня 1934 року в Берліні було підписано "Декларацію про невикористання сили між Польщею та Німеччиною". Цей польсько-німецький пакт зводив нанівець франко-польський договір про взаємодопомогу 1921 року і завдавав нищівного удару системі воєнно-політичних союзів, створених Францією після I Світової війни проти Німеччини. Так поляки знову стали союзниками німців.

Разом з Німеччиною Польща брала участь в розчленуванні Чехословаччини й окупувала та анексувала чеську Тешинську область. Про це нинішні польські "антифашисти" не люблять згадувати. А треба. Щоб не сміли поширювати брудні наклепи на УПА у справі загибелі в 1943 році чеських колоністів на Волині.

Фашистський блок у Європі станом на червень 1941 р.

У 1935 році права рука Гітлера – Герман Герінг домовлявся з Юзефом Пілсудським про спільний похід проти Росії з метою завоювання України. Тогочасна польська армія була сильною. Її серйозно побоювалися у Кремлі. І поляки це знали. Вони так загордилися, що навідріз відмовили німецькому керівництву в його проханні продовжити на 25 років польсько-німецький договір 1934 року про ненапад; сприяти возз'єднанню з Німеччиною "вільного міста" Данціг (Гданськ), при цьому Німеччина гарантувала непорушність польсько-німецьких кордонів; надати німцям право побудувати через "польський коридор" екстериторіальні залізничну і шосейну дороги до Східної Пруссії. Такі дороги в міжнародній практиці відомі. Згадаймо хоча б російську КВЖД (Китайская восточная железная дорога), яка тяглася не 30 км, а тисячі кілометрів. І ніхто з російських істориків не вважає її чимось незвичайним чи ганебним. До речі, в своєму проханні Гітлер не був оригінальним. Справу "польського коридору" даремно намагалися мирно вирішити всі попередні німецькі уряди. Через отой "польський коридор" союзні до того часу польсько-німецькі відносини погіршилися.

Була, правда, й ще одна досить пікантна причина. Довоєнні німецький і польський уряди мали проблеми з національними меншинами, зокрема з єврейською. В листопаді 1938 р. польський уряд позбавив громадянства кілька десятків тисяч євреїв, які числилися громадянами Польщі, але проживали і безперешкодно займалися комерцією в Німеччині. Це утруднювало німцям виселення польських євреїв назад до Польщі як "небажаних іноземців" і викликало додаткові ускладнення двосторонніх польсько-німецьких відносин.

Поляки, як той блудний син, знову побігли на скаргу до французів та англійців. Ті надали Польщі нереальні паперові воєнні гарантії. Як свідчить радянська воєнно-історична наука, в березні 1939 року польське командування розпочало розробку плану війни проти Німеччини під кодовою назвою "Захуд" ("Захід"). 22 березня 1939 року Польща оголосила першу часткову й приховану мобілізацію резервістів; другу здійснено 13-18 серпня.

Для порівняння: директиву про єдину підготовку вермахту до війни на 1939–1940 рік, в основі якої був план війни проти Польщі "Вайс" ("Білий") А. Гітлер підписав пізніше, 11 квітня 1939 року. Передмобілізаційні заходи розпочалися в Німеччині лише з 18 серпня, а наказ про приховану мобілізацію віддано 25 серпня.

Важко повірити, що німецьке керівництво прагнуло європейської, а тим більше – світової війни. Адже на початку бойових дій проти Польщі Німеччина мала лише 62 дивізії, а її найближчі супротивники – Польща і Франція – мали разом 130 дивізій (30 польських і 100 французьких). Німеччина не мала дальньої авіації та океанського флоту. У неї були обмежені людські й матеріальні ресурси. Все це виключало можливість провокування європейської війни з німецького боку.

Однак комусь війна була необхідна. Англійська дипломатія доклала всіх зусиль, аби Польща не поступилася Німеччині в питанні "польського коридору" і надала полякам фальшиві воєнні "гарантії" від 31 березня 1939 року. Ці ж провокатори змусили польський уряд відкликати розпорядження про загальну мобілізацію 31 серпня і розгортання польських військ на підготовлених позиціях. В результаті воєнну організацію країни охопив хаос, який і спричинив наступну поразку.

Брехуни від історії пишуть про несподіваний і віроломний напад Німеччини на Польщу. Як бачимо, ніякої несподіванки не було. Більше того, як і у випадку з Совєтською Росією 22 червня 1941 року, Німеччина офіційно оголосила Польщі війну.

В свою чергу 3 вересня об 11 годині уряд Великої Британії оголосив війну Німеччині. Через шість годин це зробила Франція. Вслід за Великою Британією війну Німеччині оголосили британські домініони: 3 вересня Австралія і Нова Зеландія, 6 вересня – Південно-Африканський Союз, 10 вересня – Канада.

Англія і Франція оголосили війну Німеччині зовсім не на захист польського народу. Про це свідчить фінал війни 1945 року, коли переможні союзники віддали Польщу на поталу Сталіну, який на чолі Совєтської Росії 17 вересня 1939 року вступив у війну на боці фашистської Німеччини. Так польсько-німецький регіональний збройний конфлікт 1939 року зусиллями англо-саксонських ліберал-демократів і російських комуністів було навмисно роздмухано у загальноєвропейську і світову пожежу. В ній згоріли десятки мільйонів українців. І це трагедія світового рівня.

Історія II Світової війни вчить, що всі міжнародні гарантії безпеки – це обман. Надія вистояти є лише в тих, хто сильний духом і тілом і покладається найперше на самого себе. Але ніколи не переможе у боротьбі з агресором країна, якою керує злодійська інтернаціональна політична верхівка, далека від корінного народу і його інтересів. Ніколи не відіб'є зовнішню агресію народ, який дозволив себе закувати в рабські кайдани купці безпринципних і зухвалих торгашів. Це треба затямити. Бо за час від 1 вересня 1939 року світ не став кращим і добрішим, а навпаки. І стрімко зростаючі воєнні бюджети т.зв. "провідних" держав світу – цьому підтвердження. А ми, українці, й досі без Української Національної Армії. Її досі не збудували і ніколи не збудують найманці з числа совєтських офіцерів. Але на що, врешті, здатні ми?

ЧИТАЦЬКА ПОШТА

МЕТА І ЗАСОБИ

Багато я чув і читав про українську національну ідею, про її відсутність, що заважає у виборі шляхів розвитку держави та у вирішенні багатьох проблем. Але хоч як дивно, за 17 років незалежності ніхто так і не спромігся сформулювати суть української національної ідеї. Не зробили цього ні партійні вожді, яких в Україні понад 125, ні Верховна Рада, ні Уряд, ні Президент. У нашому ідейно розпорошеному суспільстві це дуже складно. Справа необхідна, бо не може ні особистість, ні народ жити без мети.

На мій погляд, українська національна ідея сьогодні – це побудова незалежної, демократичної, економічно та культурно розвиненої, військово могутньої держави за домінуючої ролі українців в системах державної влади та місцевого самоврядування, культурі, виробничій та фінансових сферах.

По кожній із складових української національної ідеї слід визначити заходи по втіленню їх у життя. Для цього треба створити компетентну комісію із представників національно-патріотичних партій та громадських організацій, наукових організацій та урядових установ. Розроблені заходи мають бути обговорені у трудових колективах, а потім затверджені на референдумі.

Мету української національної ідеї та основні заходи щодо втілення її в життя слід пропагувати у засобах масової інформації для згуртування народу і влади для свідомого ставлення кожного громадянина до поставленої мети.

Доцільним було б запровадити у життя "Кодекс поведінки та дій українця в Україні", який би формував критичне ставлення до своїх дій, свідоме їх спрямування на інтереси суспільства, держави, самого себе, своєї родини.

М. МЕЛЬНИЧЕНКО,
м. Херсон

ЩЕ ЗАКУЄ ЗОЗУЛЕНЬКА...

КОЛОМИЙКА СУПЕРФОСФАТНА, ПЕРЕДВИБОРНА

Микола СИМЧИЧ,
член НСПУ

Ой, не кує зозуленька на жовтій калині,
Бо ся фосфору наїла, та й захрипла нині.

Бухикают стара Рузі і стара Марисі:
Дере в горлі, світ ся крутит, ніби грип зваливсі.

– Ото вже нам догоджьиют москалі й казахи:
В Ожидові фосфор гахнув, а в нас жовті лахи.

Годуют нас тов заразов – гадают замовкнем.
Від Чорнобиля синієм, від фосфору жовкнем.

– Ще в Скнилові кістки людей досі не зібрали,
Як уже новий дарунок "брати" нам подали.

Певно знов нам світит Сибір у сірій куфайці,
Якщо нас так підживтили, неначе китайців...

– Кажут, Рунько, Кузьмук хильнув відро коньячиська
Та й пішов шукать закуски до Підволочиська.

Аж до Львова дими валять, бо фосфор палає.
Кузьмук водов із криниці коньяк запиває.

Відро води, відро пива, морквов заїдає,
А під кущем суперфосфат з него вілпливає.

Ще й кричит з кущів: "Учіться добриво робити,
Їжте, пийте, веселіться, нічого тужити.

Не забудьте нагодувать фосфором маржину,
Я той фосфор краще вивчив, ніж власну дружину..."

Люди стогнут, шо не мают на коньяки грошей,
А він каже, шо годиться й самогон хороший.

Через те, напевно, м'ясо враз дорожчим стало,
Шо теперка фосфоричне воно засіяло.

– Тепер ми всі галичани цінні для науки,
Шо не хочемо піддатись москалям у руки.

– То-то Юля Тимошенко прорив об'явила
І в програмі "Регіонів" впливи США відкрила.

Вони, звісно, обурились: теж мені месія...
Бо ж язик і навіть "клепку" їм клепа Росія.

– То всьо, Рунько, для піару, щоб відвести очи.
Перед виборами кожен нам мізки полоче.

А зійдуться в парламенті – і за старі чвари.
І окутають Вкраїну самоїдства хмари.

– А Ющенко Кузьмукови: "Схаменися, брате,
Одінь скоріш намордника, себто респіратор.

Бо не ті тепер часи й люди не отари,
Щоб брехнею їх погнати під фосфорні хмари.

– І Поліщук файний хлопец, колишній міністер,
Каже: "Люди, чисту воду збирайте в каністри,

А на рота кладіт марлю, тікайте від кари,
Діточок скоріш вивозьте із жовтої хмари".

– А Рудьковський, пан міністер, історії вчитель,
Каже: "Колія сучасна – то справжній мучитель".

Були в часи Ковпака шпали дерев'яні,
А тепер бетон поклали колійовці п'яні...

– Його партія навчила лиш бульки пускати,
Замість того, щоб з казахів гроші вимагати.

– А Луценко – хлопець бравий, зголосив признання,
Що Рудьковський із Ковпаком ведуть соцзмагання

По кількості поїздів, під укіс пущених.
Ото маємо, Марисько, міністрів кручених.

– А я, Рунько, завважила, хоч боюсь за двері...
Що не було поміж людей міліціонерів.

– Бо Цушко міліціянтів залякав до згуби:
Хто потягне за Ющенком, тому виб'є зуби.

– А Шуфрич теж "причастився" з Кузьмуком на пару,
Лиш попісяли на ватру, і вогонь весь – в пару.

– Через те й не хтіла Польща приймати цистерни,
Що там більше сечі й пива, ніж отої скверни.

– А ще кажуть, що в Шуфрича в очах пожовтіло,
І він тепер ніц не видить, що би не горіло.

Горять ліси на Вкраїні, тисячі гектарів,
А він каже Ющенкові, що нема пожарів.

А Ющенко летів собі у державних справах,
Та й побачив клуби диму і зліва, і справа.

Бігом дзвонить до прем'єра, най того знімає,
А пан Яник під Москвою паради приймає.

– Бо їм, Рунько, наплювати, що горить Вкраїна,
Їм до виборів реклама з Путіним потрібна.

Та реклама ця, напевно, найдорожча в світі:
За ню втрата газогонів Україні світить.

А без труби золотої ми – раби і лежні,
Якщо втратимо державу й святу незалежність.

Жоден народ не стерпів би таких урядовців,
Що бігають до сусідів, наче угодовці.

Лиш ми, Рунько, українці, як воли терплячі,
Всякі зайди нами водять, ніби ми незрячі.

Наче свині до корита, пруть у депутати,
А за народ український нікому подбати.

– Мельниківці, бандерівці – націоналісти.
Пора вже їм в парламенті гоноровo сісти.

Бо тримається держава лиш на патріотах,
А не кланах мафіозних, блазнях й ідіотах.

– Але скажу Вам, Маринько, в тім то й сила власти,
Щоб на фосфор напісяти, і в штани не накласти.

– Муштровані: на килимку стоять, як поліно.
Кажуть, прем'єр їх згинає почерез коліно.

Недаремно лікуватись їздить за кордони.
Як співається у гимні: "Від Сяну до Дону... "

А якби ми оте сміття вимели із хати,
То не їли би нукліди і суперфосфати;

Каліками б не родились діточки маленькі,
А тягнули б рученята до батька, до неньки.

Не знали би геноцидів і голодоморів,
Перевертнів-яничарів і іншого горя.

Отак собі балакали дві куми-сусіди,
Бо нікому погасити їхні болі й біди.

Може, щось не в такт сказали жінки глухуваті,
Але й цю народну мову мусять владці знати.

Щоб служить не олігархам, не мішкам з грошима,
А отим простим трудягам з добрими очима.

Ще закує зозуленька в лузі на калині,
Як ми будем розумніші, дружні і єдині.

м. Івано-Франківськ

ВІД АВТОРА

ШУКАЄМО ТАЛАНТИ

Олег КРИШТОПА

Якось, було це ще, здається, у пізньоперебудовні часи, пізньої осені, пізно увечері, тато звернув мою увагу на автофургон, що повільно їхав вулицею. То був звичайний воронок, із загратованими вікнами, лише іншого кольору. "Шукаємо таланти", – сказав тато. Я не зрозумів. Виявилося, що колись у СРСР була така телепрограма. Талановитий аматор чукча чи узбек, осетин і навіть гагауз міг легко потрапити у телевізор. Тисячі невтомних працівників цієї програми щовечора виїжджали на полювання у своїх воронках. Тільки-но вони помічали захопленого виявленням свого таланту аматора, можна сказати самородка, як автофургон уповільнював темп. Хвилина-друга, щоб визначити ступінь таланту аматора – легкий, середній чи важкий – і бригада дужих хлопців у білому підхоплювала невпевненого чукчу, осетина, гагауза, українця та інших представників однієї шостої, і вони зникали у нетрях фургона. Спів лунати переставав, і фургон їхав за наступним талантом. А найближчої неділі уся країна бачила своїх героїв-аматорів – відшуканих пізно увечері на вулицях талантів. Вони співали, показували фокуси та інші речі, гідні книги рекордів Гіннеса. Того вечора тато був у легко талановитому стані, але себе не видавав. Фургон проїхав повз нас далі. СРСР зникло. Таланти тепер шукають погано. Телепрограми на кшталт "Караоке" чи "Шансу" у порівнянні з радянським винаходом просто непрофесійні.

Для тих, хто не зрозумів – йшлося про бригади витверезників. Пияцький гумор дуже влучно вловив схожість між телевізійним і реальним пошуком талантів.

Але і тоді, і тепер, уже у нас, в Україні, таланти шукати і берегти вміють. Я маю на увазі таланти куди практичніші. Днями я познайомився із винахідником. Чекав на зустріч із професором київського політеху, експертом зі зброї. Я сподівався побачити сивуватого, елегантно вбраного доктора наук. Пенсне і течка під пахвою. Натомість з'явився високий рудий чоловік у коротких штанях і поношених капцях. Його волосся було розпатлане, очі блищали, а губами блукала легка усмішка, яка чимось нагадувала знамените фото Ейнштейна, на якому той показує світу язика. Я вже чекав, що професор теж от-от висуне язика, і навіть мало не показав йому свого. Експерт виявився винахідником. З дитинства закоханий у зброю. У юності – майстер спорту по стрільбі зі спортивного пістолета. Усе його життя так чи інакше було пов'язане зі зброєю. Проте після певного часу він почав винаходити зброю, яка не вбиває, а рятує життя. Відстрілявши тисячі пострілів на полігоні з великокаліберних гармат, у 84-у, в Москві, він захистив кандидатську дисертацію на тему: використання зброї при гасінні пожеж. Через два роки йому довелося переносити теорію на практику, у Чорнобилі. Пізніше він спроектував для нашого МНС танки для гасіння пожеж. Ще він запатентував вогнегасники на пороховому заряді. Проте жоден із його винаходів, крім кількох примірників у міністерстві надзвичайних ситуацій, так і не знайшов застосування на практиці. Нікому то не треба. Як слушно помітив один знайомий, цей чоловік у країні розвинутого капіталізму міг стати мільярдером. У нас він ходить в подертих капцях і коротких штанях і регулярно заліковує чорнобильські рани. Втім, інший спільний знайомий розповів, що професором таки цікавився закордон, можливо, спецслужби. Здається, ізраїльські. Проте вітчизняна контррозвідка винахідника у брудні капіталістичні руки не віддала. Так що таланти у нас берегти таки вміють. Будьте уважні вечорами – чи не чатує на вас воронок? Якщо так, то не поспішайте демонструвати йому свої таланти.

Видавець Конгрес Українських Націоналістів

Засновник Степан Брацюнь

Редакційна колегія Іван Белебеха, Іван Головацький, Анатолій Погрібний, Ярослав Радевич-Винницький, Степан Семенюк

Адреса редакції: 01001, вул. Хрещатик, 21, пом. 111, м.Київ; тел./факс (044) 279-78-08 e-mail: nacija@ukr.net www.nacija.org.ua

Адреса видавця: 01004, вул. Горького 36, м. Київ, тел./факс 235-37-61

Головний редактор Михайло Сидоржевський

Реєстраційне свідоцтво: Серія КВ № 7970, видане Державним комітетом інформаційної політики, телебачення та радіомовлення України 08.10.2003 р.
Передплатний індекс: 09715
Банківські реквізити: СПД Брацюнь Степан, р/р №26001016925980 в банку "Фінанси і кредит", ТОВ м. Київ, МФО 300131, ЄДРПОУ 2305606776

Газету набрано і зверстано у комп'ютерно-видавничому центрі Конгресу Українських Націоналістів.

Газету видрукувано у ВАТ "Видавництво "Київська правда"
Замовлення №
Наклад 7 000 примірників
Ціна договірна

Реклама приймається тільки від національного товаровиробника. За достовірність реклами редакція відповідальності не несе.
Відповідальність за достовірність фактів несе автор. Редакція не завжди поділяє точку зору автора. Редакція залишає за собою право редагувати і скорочувати матеріали.
Рукописи не рецензуються і не повертаються. Листування лише на сторінках газети.